

12/C osztálykirándulás 2021. szeptember 9-11.

Mátra Múzeum, Gyöngyös

A kirándulás első megállója Gyöngyösön volt a Mátra Múzeum, ahol rengeteg érdekesség látható.

Mindenki nagyon élvezte, szerintem a legjobb az az volt, mikor a terráriumok között sétálhattunk, több hüllők, kétéltűt, illetve halat nézhettünk meg.

Nagyon feldobta a helyet, hogy idegenvezetést is kaptunk, szerintem nagyon látványos, izgalmas volt.

Ami nagyrészt negatív volt számunkra az az, hogy rengeteg hasznos, új, és figyelemfelkeltő információt kaptunk a természetről, azonban rettentő sok, és a végére fárasztó volt.

A másik épületben nagyon furcsa volt, azt látni, hogy egy mamut csontváza ott áll a szemünk előtt, úgy hogy már régen kihaltak, még is Magyarországon ezt is meg tudtuk nézni, ezt az ős csodát.

Kalandpark

Az osztálykirándulás egyik legnagyobb attrakciója a kalandparkos látogatás volt.

A kalandpark egy hegyen található, ahová libegővel mentünk fel, majd azzal is jöttünk le. A pár perces libegőzés során elképesztő panoráma tárult a szemünk elé, habár voltak olyanok is akik imádkozva várták, hogy felérjünk, mivel akinek tériszonya van az csak igen félénken mert felülni rá, de úgy hiszem hogy mindenkinek egy felejthetetlen élmény marad.

Odafent sokféle szórakoztató játékban vettünk részt. Először egy bicikli pedállal meghajtható kisvasúton tettünk meg egy nagy kört a kalandpark egy részén párokban. Ezek után bobozás következett, ez volt szerintem az egyik, ha nem a legszórakoztatóbb tevékenység, amit itt végeztünk. A cél előtt volt egy kamera, amely célfotót készített rólunk, és meg kell mondjam, jópáran igen vicces fejet vágunk, miközben száguldtunk le a bobbán.

A száguldozás után egy kalandpályán próbálhattunk meg végig menni, amit azoknak, akik felmentek a pályára, ha egy kis ügyetlenkedéssel is, de sikerült teljesítenie.

Ezek után a sokak által rettegett függőhídon mentünk át osztályostul. A függőhíd körülbelül húsz méter magasságban két nagy hegyrészre kötött össze, körülbelül 100-150 méter hosszan. A híd maga elég ingatag volt, így csak szép lassan, óvatosan, néha a korlátba kapaszkodva tudtunk átélni. Ami igen problémássá tette az áthaladást, az az volt, hogy körülbelül a híd felénél feltorlódott szinte az egész osztály és mindenki a jobb oldali korlátba kapaszkodott bele. Ennek következtében a híd eléggé féloldalasan állt és csak nagy óvatossággal tudtunk átélni, de úgy hiszem, hogy mindenki fellélegzett, mikor újra szilárd talaj volt a két talpa alatt.

Másnap is visszamentünk a kalandparkba, ahol pár kört még mehettünk a bobbályán, majd ez után az úgynevezett „trükkös biciklit” próbálhattuk ki, ami lényegében azt jelenti, hogy bicikliket különböző módokon megbuheráltak ami egyben nehezzé és élvezetessé tette a kipróbálásukat.

Innentől szabad program következett, ahol mindenki kipróbálhatta az általa érdekesnek vélt egyéb játékokat. Az egyik legemlékezetesebb pillanata az osztálykirándulásnak az volt, amikor Józsi egy a vízen lebegő faládákból álló akadálypálya vége felé, elvesztette az egyensúlyát és beleesett a vízbe.

Kékes-túra

Kedd délután a Kékes-túrára került a sor.

Ebéd után mindenki elkezdett átöltözni, összerakni magának egy kis hátizsákba innivalót, kis csokit, szőlőcukrot. Sokaknak, többek között nekem sem volt kedvem a túrához, de az osztályfőnökünk ragaszkodott hozzá, hogy mindenki jöjjön, majd meglátjuk, hogy nagyon jó élmény lesz. Így elindultunk a túraútvonalon a jelzéseket követve.

Nagyon jó érzés volt hirtelen belecsöppenni a természetbe, bár ezt az élményt hamar elrontotta az, hogy egy építkezés állta el az utunkat, így nem volt mit tenni, meg kellett kerülnünk. Az út mellett sétáltunk, így sajnos megcsodálhattuk azt is, hogy az út szélén mennyi szemét van eldobálva és tulajdonképpen ezzel senki nem is nagyon foglalkozik. Ez elindított bennem egy gondolatot, hogy egyszer szívesen részt vennék egy szemét szedésen, hogy tegyek valamit a környezetért.

A rövid kerülő után visszakerültünk a túra útvonalra és újra kezdtem érezni, hogy tulajdonképpen milyen jó hangulata van egy ilyen gyalog túrának. A túra első felében olyan osztálytársaimmal beszélgettem, akikkel egyébként nem nagyon szoktam, nagyon érdekes volt tapasztalni, hogy felszabadult a légkör, és igazából mindenki élvezte. Néha a fák mögül előbújtt a lélegzetelállító kilátás a tájra. A távolban még valami erőművet is véltem felfedezni gyönyörködés közben.

A túra útvonal hirtelen nagyon meredekre váltott, így koncentrálni kellett, hogy hova lép az ember, mert a köves talajon nehezebb volt felsétálni, mint gondoltam volna. Egyszer meg is álltunk inni, és bekapni pár falatot, hogy összevárjuk egymást. Nem sokkal később újra kiértünk az út szélére, de ezúttal kacskaringós keskenyebb út mentén sétáltunk. Alig ment el mellettünk időnként egy autó. És tulajdonképpen mikor én már azt hittem, hogy mindjárt megérkezünk a hegycsúcsra, akkor kezdődött csak az igazi kihívás. Egy hatalmas füves emelkedővel találtuk szemben magunkat: a sípályával.

A sípálya alján volt, aki megállt kifűjni magát, de páran, közülük én is egy pillanatra sem torpantunk meg, rögtön nekivágtunk a kemény hegymenetnek. Itt ezen az utolsó szakaszon jobban leszakadozott az osztály, mindenki a maga tempójában haladt. Nagyon menő volt látni, hogy milyen egy sípálya, mikor nem fedi hó. És tőlünk 20-30 méterre pedig, az erdő szélén haladt a down-hill pálya, ahol bicikliversenyeket tartanak, visszafelé sétáltunk is rajta néhány métert. Amikor már látszott, hogy mindjárt megérkezünk a csúcsra bíztatnunk, sőt tulajdonképpen fel kellett húznunk a csúcsra.

De kitartottunk, és felértünk a csúcskőhöz, ahol az első 2-3 fős csapat már várt minket, mi másodikként értünk fel. Hihetetlen élmény volt leülni a kőre, és megpihenni, bár kicsit kiábrándító volt látni, hogy tőlünk 5 méterre egy kerítés túl oldalán egy kis domb magasabban van, mint a csúcskő. Visszafelé a

sípálya aljától, már busszal mentünk vissza a szállásra. A nap végén rájöttünk, hogy ezt az élményt hatalmas kár lett volna kihagyni.

Recsk

Osztálykirándulásunk utolsó megállója Recskben a munkatábor volt. Izgatottan vártuk mindannyian, hisz osztályunk fele magyar-történelem sávós.

Amint megérkeztünk engem egyből elkapott egy furcsa érzés. Az egész Emlékpark élethűszerű rekreálása miatt jobban tudtam vizualizálni.

A barakkban sétálva rengeteg mindent tudtam olvasni és új információkkal gazdagodtam. Nagyon nyomasztó volt számomra azokról az emberekről olvasni akik, a kényszermunkatáborban voltak.

Egy kedves történész tartott nekünk előadást, nagyon jófej volt és lekötötte a figyelmemet. Nagyon interaktív volt. Az utolsó teremben egy videót néztünk meg közösen ahol meg részletesebben hallhattunk Recskről, a munkatáborról és az egész felépítéséről.

Számomra nagyon érdekes és egyben lehangoló, nyomasztó volt. Nehéz volt érzelmek nélkül végighallgatni a tárlatvezetést, de mindenképp megérte elmenni!